

DIUMENGE XXVIII DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Carles Xavier Noriega, monjo de Montserrat
14 d'octubre de 2018
Mc 10:17-27

Benvolguts germans i germanes,

El tema dels diners apareix moltes vegades a l'Evangelí. L'ensenyament de Jesús i, sobre tot, el seu exemple de vida, ens ajuden a situar-nos en el lloc just en relació amb els bens en aquest món. Jesús no desautoritza d'entrada els diners ni els rics. Però sí ens alerta del perill que les riqueses poden representar per a la veritable felicitat.

Un exemple d'aquests ensenyaments el tenim en l'Evangelí que acabem d'escoltar. L'escena es prou coneguda per tots. Un jove s'apropa a Jesús i li demana que ha de fer per posseir la vida eterna. Jesús li recita els manaments, concretament aquells que fan referència a la relació amb l'altre, i aquell li respon que ja els ha acomplert des de jove. Jesús el mirà amb afecte i el proposà un nou repte: "Ven tot el que tens i dóna-ho als pobres i, després, segueix-me".

Notem que l'home ja ha posat la seva vida en ordre, seguint els manaments de la llei. Òbviament és un home recte i fidel. A més, sap veure en Jesús un mestre, és a dir, algú que pugui portar-li una saviesa que ell no té. També cal tenir en compte que sembla motivat: corre cap a Jesús i cau de genolls. Però malgrat tot això, la trobada va acabar en fracàs!

Jesús entenia molt bé la insatisfacció d'aquell jove: "Una cosa et falta" li diu. I és que seguint aquesta lògica de complir els manaments per a "posseir" la vida eterna, encara que visqui de manera irreprotxable, mai no quedarà plenament satisfet. En l'ésser humà hi ha una aspiració més profunda. Per això Jesús el convida a orientar la vida des d'una lògica nova. El primer és no viure aferrat a les seves possessions. El segon, ajudar els pobres. Per acabar, seguir-lo. Tots dos podran recórrer junts el camí cap al Regne de Déu. Però l'home s'aixeca i s'allunya de Jesús. N'oblida la mirada afectuosa i se'n va trist. Sap que mai no podrà conèixer l'alegria i la llibertat dels qui segueixen Jesús.

El jove de l'Evangelí es quedà tristament sorprès davant la invitació de Jesús perquè ell ja tenia els seus propis plans: tot allò ja ho havia fet des de petit. Quelcom molt semblant al que ens pot passar a nosaltres quan sentim l'Evangelí. I és que ser cristià, seguir a Crist, suposa entrar en una òptica diferent de la vida, en la que la riquesa i l'èxit no consisteix en atresorar i triomfar, sinó en compartir i servir.

Marc ens diu que el jove "era molt ric". Això és tot el que sabem d'ell, perquè l'evangelí no ens diu d'on ve, ni els seus orígens ni el seu nom Tampoc sabem en què és ric, ni la quantitat de la seva fortuna. Perquè pots ser ric tenint poc. La riquesa aquí és abans de res una postura, una actitud cap a la vida. Així que podem ampliar aquesta referència a tota la família humana. Aquest home ric podem ser cadascun de nosaltres. I aquest sentiment del jove ric,

¿No és sovint la nostra experiència de cristians satisfets dels països rics? No vivim atrapats pel benestar material? A la nostra vida, no hi falta l'amor compromès amb els pobres? No ens falta l'alegria i la llibertat dels seguidors de Jesús?

Després d'imaginar-nos com aquest jove s'allunya de Jesús desorientat, ens pot quedar una sensació de tristor i intranquil·litat, com als seus deixebles. Però potser també cal recordar que fa més de disset segles, un altre jove, egipci, de família

noble i de bona posició, entrà a l'església, Escoltà aquesta mateixa escena que avui hem sentit. I sentí en el seu cor un fort desig de fer tot el possible per tenir un tresor al cel! Vengué totes les seves possessions i les donà als pobres i se'n anà al desert on només visqué per Déu. El seu nom era Antoni, el pare dels monjos.

Durant molts segles s'ha posat aquesta escena evangèlica com a model vocacional. Però encara que no tothom està cridat a ser ermità o monjo o religiós, de fet, tot cristià hauria de fer-se-la seva. Perquè la possibilitat de seguir a Jesús, de ser cristià, és una crida adreçada a tothom, i aquesta passa pel despreniment i es concreta en la solidaritat amb els més necessitats, compartint la seva experiència i les seves angoixes. No podem anomenar-nos cristians, seguidors de Jesús, Déu encarnat en aquest món, pretenent viure fora d'aquest món i al marge dels seus problemes.

No n'hi ha prou amb ser bons, cal fer el bé. No és suficient amb complir els manaments, cal complir amb la justícia i, sobre tot, amb les exigències de l'amor. Hem de ser bons, per suposat. Hem de complir els manaments, òbviament. Jesús no vingué a suprimir la llei, sinó a complir-la i a omplir-la de sentit. I el sentit de la llei és l'amor. Seguir a Jesús es posar-nos enterament al servei dels altres; és oblidar-se d'un mateix sabent que estem en bones mans i que, lliures d'aquesta preocupació, podem posar més atenció a les veritables necessitats, pròpies i alienes.

Germanes i germanes, Les nostres vides són massa precioses perquè les deixem enfonsar en la tristesa d'un camí fals. Hem de prendre els mitjans per a un discerniment autèntic, per descobrir el que realment ens farà feliços i lliures. Jesús va venir a alliberar-nos. I la seva Paraula, viva i eficaç, ens és donada perquè puguem trobar en les nostres vides el camí que ens portarà a la veritable felicitat.